

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 16938/19
Дана: 13.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником, Предрагом Батавेलјићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле АА из села ... , општина ... , коју заступа пуномоћник Зоран Лисинац, адвокат из Крушевца, Хиландарска 6, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, ради поништаја решења број П 168810 од 20.08.2019.године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, број П 168810 од 20.08.2019. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање да тужилци АА из села ... , општина ... , плати трошкове спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилце изјављена на решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Крушевац, број 182.9.6/8 од 06.02.2019 године, којим је одбијен захтев тужилце за измену решења по члану 42. Закона о изменама и допунама Закона ПИО као неоснован

Тужилца је, преко пуномоћника, дана 19.10.2019. године поднела тужбу Управном суду, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је због погрешне примене материјалног права уследило и погрешно утврђивање чињеничног стања, јер је тужени орган погрешно применио Закон о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 73/18) који је ступио на снагу 30.09.2018.године и то

члан 66. и члан 67. наведеног закона, а којим се уређују подаци о заради и накнади зараде, односно основици осигурања за поједине календарске године за израчунавање годишњег личног коефицијента, као и да се тиме ствара могућност да се уради коначно решење о признавању права на пензију, на основу истог и да се на основу тога тужиљи донесе коначно решење о признавању права на породичну пензију по смрти пок. супруга који је остварио стаж на Косову у трајању од 41 године и 06 месеци, али решењем му је признато право на 39 година и 04 месеци и 21 дан, и за обрачун пензије узет је период од 1970. до 1978. године. Сматра да је оваким поступањем тужени орган погрешно применио наведене одредбе закона, и није у складу са законом донео коначно решење за њеног супруга, а затим и за њу, јер она и даље по смрти супруга прима пензију по привременом решењу. Предложила је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражила је трошкове спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да с обзиром да тужилац у тужби није навео нове чињенице и доказе осим оних које је навео у жалби и које су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани, остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене јавне расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је одлучујући о жалби тужиље изјављеној против решења првостепеног органа број 182.9.6/8 06.02.2019.године, након позивања на одредбе члана 7. и 42. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени лист СРЈ", број 73/18), који је ступио на снагу 30.09.2018. године, нашао да је ожалбеним решењем првостепени орган правилно одбио захтев тужиље за измену решења по члану 42. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, јер је увидом у списе предмета утврђено да је решењем бр. 181.8-1 00122/1 од 31.08.2011.године тужиљи признато право на породичну пензију по смрти њеног супруга ББ, који је био корисник старосне пензије по решењу бр. 181.8-1 00122/10 од 30.08.2011. године, почев од 06.09.2001. године, па имајући у виду да је тужиља остварила право на породичну пензију по смрти корисника пензије, а не по смрти осигураника сходно одредби члана 71. закона, а којим је прописано да се пензија одређује од пензије која је умрлом припадала у моменту смрти, то по налажењу туженог, нису испуњени услови да јој се одреди нови износ породичне пензије, па је применом члана 170. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16) одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени суда, образложење ожалбеног решења не садржи јасне и довољне разлоге који упућују на одлуку у диспозитиву. Ово стога што је, према

стању у списима, решење о утврђивању права на породичну пензију тужилци од 31.08.2011. године привремено до доношења коначног решења за почившег, а решење о утврђивању права на старосну пензију пок. ББ, супругу тужилце од 30.08.2011. године, такође привремено, до утврђивања зараде остварене на Косову за периоде наведне у диспозитиву, па није јасно позивање органа на одредбу члана 71. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, као и разлози да се породична пензија одређује од пензије која је умрлом припадала у моменту смрти, због чега нису испуњени услови да се тужилци одреди нови износ пензије. Ово нарочито што се у образложењу ожалбеног решења правилно цитира одредба члана 7., којим је измењен члан 66. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању тако да осигуранику за кога у матичној евиденцији нису утврђени подаци о заради, накнади зараде, односно основици осигурања за поједине календарске године за израчунавање годишњег личног коефицијента, за те календарске године узима се вредност личног коефицијента утврђена на начин прописан чланом 67. овог закона, и члана 42. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, број 73/18), којим је прописано да кориснику који је применом члана 66. став 2. закона, годишњи лични коефицијент утврђен пре ступања на снагу овог закона, а који у року од годину дана од дана ступања на снагу поднесе захтев Фонду за измену решења у складу са одредбом члана 7. овог закона, нови износ пензије припада од дана ступања на снагу овог закона.

Са наведених разлога, по оцени Управног суда, првостепени орган је доношењем ожалбеног решења учинио повреду члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, бр.18/2016), коју тужени орган није отклонио нити санкционисао у смислу члана 171. наведеног закона, па је и сам учинио повреду наведеног члана. Поред наведене повреде, тужени орган је учинио и повреду члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, према коме се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе и ако их другостепени орган не уважи у образложењу решења мора да да разлоге због којих их сматра неоснованим, јер образложење оспореног решења не садржи оцену навода жалбе.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка и да, након оцене свих навода жалбе, донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са наведених разлога, Управни суд је на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима у вези чл. 155. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па тужилци који је успела успору, досудио трошкове спора у износу од 16.500,00 динара за састав тужбе по тарифном броју 43. став 1. тачка 4. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“121/12.), и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд није досудио тужилци трошкове

управног спора за разлику од опредељених 30.000,00. динара на име састава тужбе, јер тражени износ није у складу са напред наведеном тарифом .

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.05.2022. године, I-1 У 16938/19

Записничар
Предраг Батавељић, с.р.

Председник већа -судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС